

Farul Creștin

25 bani Posta

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VI. NO. 14

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare SâmbătăSâmbătă,
9 Aprilie 1938

MARELE PĂCAT AL NECREDINȚEI ÎN ISUS HRISTOS

Predică de Dr. R. A. Torrey

„Oricine crede în El, nu este judecat; dar oricine nu crede în El a și fost judecat, pentru că n'a crezut în numele singurului Fiu al lui Dumnezeu”. Ioan 3:18.

Necredința în Isus Hristos nu e o simplă nenorocire, ci un păcat mare, înspăimântător și osânditor. Auzi pe oameni spunând cu ușurință: „Eu nu cred în Isus Hristos”. Ba sunt unii cari se mândresc cu acest lucru. Puțini oameni sunt așa de ruinați și de orbi încât să spună răsând și cu mândrie: „Eu sunt un ucigaș”, sau, „Eu sunt un tâlhar”, totuși niciuna din acestea nu e mai tristă și mai dureroasă ca și mărturisirea că nu crezi în Hristos. Credința în Hristos atârnă mai mult de voință decât de cugetare. Sunt foarte puțini oameni cari se îndoiesc de adevărul adus de Hristos. Cei mai mulți oameni și femei nu cred în Hristos, pentru că nu vreau să se despartă de păcatul, pe care îl iubesc și nu sunt gata să se predea cu totul lui Hristos, ca să-L urmeze. Tu știi că motivul pentru care nu vrei să primești pe Hristos în inima ta, nu stă în faptul că L-ai prins cu minciuna în ceea ce El spune și este. Motivul e că, îți este drag păcatul și de aceea nu vrei s'o rupi cu el și să te pre dai cu totul Domnului.

Dar acest fapt de a nu primi pe Hristos în inima ta prin credință, e un mare păcat; mai mare decât oricare păcat pe care l-ai face împotriva omului mințindu-l, furându-l, sau ucigându-l.

1. Necredința în Hristos este un păcat mare din pricina slavei Sale. El este Fiul lui Dumnezeu într'un înțeles în care nimeni altul nu e Fiul lui Dumnezeu. Este „ogîndirea slavei și întipărirea Ființei lui Dumnezeu” (Evrei 1:3). În Hristos „locuiește trupeș-

te toată plinătatea Dumnezeirii” (Col. 2:9). Dumnezeu a spus că, oamenii să-L cinstească pe Fiul cum cinstește pe Tatăl (Ioan 5:23), și a mai poruncit ca toți îngerii să I se închine (Evrei 1:6). Hristos are o slavă pe care nimeni din cer și de pe pământ n'o are. Numele Lui e mai presus de orice nume (Fil. 2:10). De aceea, un păcat făcut contra lui Hristos, e mult mai mare ca cel făcut contra omului. Și vaca, sau calul, sau oaia au ceva drepturi, dar dacă omori un animal, n'o să fii osândit ca și când ai omorât un om. Inșă drepturile celui mai sfânt dintre oameni sunt nimic pe lângă drepturile Regelui regiilor. Pentru a ne da seama de grozăvenia păcatului făcut contra lui Isus, trebuie să pricepem slava, majestatea și nobilimea persoanei Sale. Când vedem această slavă, atunci înțelegem că necredința care îi răpește Domnului cinstea pe care o merită, e atât de mare păcat, încât nedreptățile făcute omului par nimic pe lângă el. Ce i-a mișcat pe cei 3000 din ziua de Rusalii și i-a făcut să strige cu durere: „Fraților, ce să facem?” Cuvintele lui Petru, care le-a spus: „Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi” (Faptele 2:36, 37). Ochii lor s'au deschis să vadă gloria și majestatea Celui pe care-L răstigniseră. Și dacă tu, astăzi, vei da voie lui Dumnezeu, să-ți deschidă ochii să vezi cine e Isus Hristos în toată mărirea Sa, vei vedea că păcatul necredinței tale în El, e cei mai greu pe care îi poți face.

Dar poți închide ochii azi ca să nu-L vezi în toată slava Sa și să crezi că e o nimica toată să-L îți afară când bate la ușa inimii tale și tu, nepăsător față de El, să

trăiești mai departe în păcat. Dar va veni o zi, când gloria Domnului se va descoperi în fața întregului univers și atunci te vei umplea de o rușine veșnică pentru păcatul necredinței tale. Vei cere stâncilor și dealurilor să te ascundă de mânia Mielului. Vei fugi în întunerecul veșnic, numai ca să scapi de prezența majestoasă a Celui de care ți-ai bătut joc aici în viață. Vei fugi mai departe și mai departe dela fața Celui Atotputernic. Într'o seară eu am avut vedenia gloriei Sale și mi-am dat îndată seama de mărirea păcatului necredinței mele.

2. Iarăși, necredința e un mare păcat, pentru că îi refuzăm Domnului lucrul pe care i-l datorăm, El e vrednic de multe lucruri, de admirația, de slujba, de atenția, de mărturia și de închinăciunea noastră. Să-i răpim aceste lucruri, înseamnă să furăm slava Sa eternă. Dar deasupra tuturor, El merită să fie primit prin credință, în inimile noastre. El e vrednic de crezarea noastră, de predarea noastră cu totul în mâinile Sale iubitoare. Suntem dator să-I spunem: „Doamne Isuse, Tu Fiule nemărginit al lui Dumnezeu, mă predau Ție cu toată credința minții, cu toată încrederea inimii și voinței mele”. Mulți dintre voi ați refuzat să faceți acest lucru până acum și de aceea vă rog să luați aminte la textul nostru: „...oricine nu crede în El, a și fost judecat, pentru că n'a crezut în numele singurului Fiu al lui Dumnezeu”.

3. Apoi necredința e un păcat înspăimântător, pentru că ea calcă în picioare iubirea și mila nemărginită a lui Dumnezeu. Isus Hristos e arătarea supremă a

(Continuare în pagina 7-a).

Farul Creștin

Revistă religioasă

Anul VI. No. 14. 9 Aprilie 1938
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe an 100 lei, pe 6 luni 50 lei.
In străinătate dublu.Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redacția și Administrația:
Arad, Str. Fabricii 20.
Telefon 24,02 Arad
Adresa telegrafică: FARUL Arad
Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4**DELA REDACȚIE**

Noi credem că plagiarismul e un păcat. Dar ce e plagiarismul? E să furi munca muntii altuia. E să te dai drept stăpân pe ceea ce a muncit altul cu gândul său. De pildă, un om scrie un articol într-o revistă. Pentru aceasta a trebuit să muncească poate zile întregi. Vine însă altul și ia acest articol din revista publicată, își pune numele lui sub el și îl trimite altei reviste, ca și cum ar fi muncit de el. Cititorii din această a doua revistă, citind articolul, vor spune în gândul lor: „Ce frumos scrie acest scriitor!” Pentru faptul că văd numele lui sub articol, ei cred că e muncă lui. Acest lucru se numește și furt literar. Există și la noi în țară o lege, care pedepsește aspru pe cei care fură munca scrisă a altuia. Ceea ce înseamnă că nu numai credincioșii, ci chiar și oamenii lumești văd, că e o nedreptate să-ți însușești munca altuia.

Noi nu putem controla tot ce ni se trimite spre publicare. Suntem siliiți în cele mai multe cazuri să credem în sinceritatea, în umilinta, în cinstea și în credincioșia celor ce ne trimit diferite articole pentru foile noastre. Da, suntem siguri de cinstea celor cari ne ajută în această lucrare sfântă. Am vrut însă, să spunem lucrurile de mai sus, pentruca nu cumva neștiința să ducă pe cineva în ispită și fără să vrea, să păcătuiască.

Obiceiul cel bun e, ca numai atunci să-ți pui numele în fruntea unui articol sau sub el, dacă l-ai doșpit în sufletul tău, dacă tu l-ai născut, dacă e rupt din sufletul tău. Când traduci un articol, trebuie să spui că l-ai tradus. Când iai un articol și îl prelucerezi, atunci scrie că e prelucrat. Iar când trimiți un articol luat deagata dela altul, scrie cine l-a făcut. Aceasta e calea bună și creștină.

Rugăm pe frații cari comandă literatură de orice fel dela Depozitul de literatură, cu plata banilor înainte, să ne trimită bani și pentru speșele de poștă.

DISCIPLINA ÎN BISERICILE LUI HRISTOS

„Când e vorba de disciplină”, imi spunea odată un frate predicator bătrân. „eu nu sunt măcelar, ci medic”. Am auzit aceste cuvinte acum vreo cinci ani, dar ele m-au mișcat așa de mult încât nu le-am mai putut uita. Într-adevăr, sunt unii cari, când e vorba de disciplină, se aseamănă cu măcelarul, care taie și o-moură tot ce-i cade în mână.

Credem însă, că purtarea medicului față de bolnavi e o asemănare minunată cu metoda disciplinei, așa cum o vedem în Noul Testament. De aceea o vom folosi pe larg ca să ilustrăm ceea ce vrem să spunem.

Dacă de pildă, un om merge la medic cu un picior rănit, acesta nu va fi nepăsător față de rană. Nu-i va spune: „Du-te acasă că nu-i nimic rău”, fără să-i ajute. Dar în același timp, el nu-l va duce pe bolnav pe masa de operație să-i taie piciorul. Ce face medicul? Cu răfeste, tecnește și leagă rana. El pune piciorul bolnav sub o îngrijire deosebită: să odihnească, să nu se răcească, să nu se murdărească, etc. etc. Apoi ține pe bolnav sub o supraveghiere mare. Cercetază des să vadă dacă se vindecă rana sau nu. Încearcă alte leacuri, dacă n-a reușit cu primele. Dar medicului nu-i trece prin minte să taie piciorul alături vreme cât e cea mai mică speranță de vindecare. Chiar dacă boala va ține luni și poate ani, totuși dacă el încrede că va veni odată tămăduirea, așteaptă cu răbdare. Ce deosebire între el și măcelar!

Totuși vine o vreme când și medicul taie! Dacă el vede că toată truda și toate leacurile sale nu reușesc să vindecă pe bolnav, ba mai mult, boala se întinde, piciorul se îmbolnăvește în întregime și e pericol ca să fie atacate și alte membre ale corpului. — atunci, da, cu durere, dar hotărât, medicul ia cuțitul și taie jos piciorul.

Ne purtăm noi la fel cu un membru din corpul lui Hristos care se îmbolnăvește? Gare nu se aseamănă mulți cu măcelarul în această privință, lăudându-se că încearcă să vindecă? Pavel apostolul spune că noi suntem membre unui altora. Când o mână se rănește, ce face cealaltă? Sare s-o lovească, și să-i facă rana mai mare? O nu! Dimpotrivă, o ajută, o înlocuiește la lucru, o servește și o ajută să se vindecă. Așa trebuie să fim noi față de cei care cad pe calea îngustă. Toți predicatorii și toți membrii comitetelor noastre ar trebui să înțeleagă pe din afară și să-și amintească în orice caz de disciplină, cuvintele următoare ale lui Pavel: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi cari sunteți duhovnicști,

să-l ridicați cu duhul blândetei. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu” (Gal. 6:1).

Iată câteva lucruri pe cari e bine să le urmăm când avem de a face cu disciplina.

1. Să nu lăsăm ca răul să prindă rădăcină. Indată ce un membru al bisericii s-a îmbolnăvit sufletește, să sărui în ajutorul lui, „pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amarăciune să aducă tulburare și mulți să fie înținați de ea” (Evrei 12:15).

2. Să nu ne gândim îndată la excludere. Dacă o învățătură greșită a prins în vreun membru, să ne dăm toată silința să-l aducem la calea adevărată. Să lucrăm la sufletul lui mult și numai când vedem că nu mai e nicio speranță, ci el devine un pericol pentru alți membri, atunci să ne gândim la excludere, iarăși, când doi membri din biserică se ceartă, sau au ceva neînțelegere, să ne punem toate străduințele să-i împăcăm. Dar să nu-i aducem îndată înaintea comitetului sau a bisericii. Să încercăm să vorbim cu fiecare personal. Aici trebuie multă răbdare, înțelegere și rugăciune. Dar nouăzeci la sută din aceste cereri pot fi împăcate, fără a le aduce înaintea comitetului și a bisericii.

La fel, când cineva a căzut în „vreo greșală”, primul nostru gând trebuie să fie să-l ridicăm, să-l tămăduim. Petru s-a lepădat de Domnul, dar Isus nu l-a exclus îndată dintre ucenici, ci i-a dat ocazie să se pocăiască. Numai după ce om făcui tot ce am putut și sora sau frațele căzut tot stăruiește în păcat, abia atunci să ne gândim la excludere.

În bisericile primitive s-a lucrat mult cu membrii slabi să se întărească și cei obănuși să se îndrepte. De aceea e interesant că în tot Noul Testament se găsește numai două cazuri de excludere.

3. „Cei duhovnicști” să fie incredințeli cu acest lucru gingaș de a se apropia de sufletele ispiteți și răniți ca să le ridice. Numai un om spiritual, ce duce o viață pilduitoare, va fi ascultat de cei căzuți în vreo greșală. În același timp, să ne apropiem de ei cu umilinta. Nu e o cale mai greșită decât aceea, de a-ți lua aierul de judecător și de om drept în fața sorei sau fratelui căzut. Pe de o parte n-ai drept să te porți astfel față de el, căci și tu ești supus greșelilor, iar pe de altă parte, numai prin o apropiere plină de umilinta, de înțelegere, de milă și de dragoste, vei reuși să topești inima fratelui tău, să-ți faci să-și vadă greșala și să-și aducă cu poacăntă la picioarele lui Hristos.

4. Ultimul pas e excluderea. Acest lu-

(Continuare în pagina 3-a)

ZOE, MARTIRA MUTĂ

de L. L. Sezonov

Doi frați gemeni, din Roma, membrii unei familii nobile, au fost dobândiți la Isus de pedagogul lor care îi învăța. Ei au fost condamnați la moarte fără mulță zăbavă. Însă, din pricina intervenției părinților și neamurilor, omorirea lor a fost amânată pentru o lună de zile. În timpul acesta s'au făcut toate încercările pentru a-i aduce înapoi la păgânism. Răbdarea acestor creștini în chinurile grele prin cari au trecut, a mișcat atât de mult pe părinții și neamurile lor, încât au trecut cu toții la creștinism.

Mai târziu ei au fost legați de stâlp, având picioarele ținute în cuie. În această stare nespuse de chinuitoare, au rămas timp de o zi și o noapte, după care s'au pus capăt suferințele lor, prin străpungerea trupurilor cu sule.

Zoe, soția unui funcționar care îngrija de martirii de mai sus, a fost foarte mișcată de mărturiile creștinilor și și-a arătat dorința să devină și ea credincioasă. Ea însă era mută. De aceea și-a arătat această dorință numai prin semne. Înainte de moartea celor doi creștini, i s'a vorbit Zoi despre credința în Domnul Isus și a fost învățată să se roage lui Dumnezeu în inima ei. După un timp oarecare, Zoe a devenit o bună creștină. Dumnezeu i-a ajutat să-și recapete graiul. În fața acestui lucru neobișnuit, și bărbatul ei a crezut în Domnul Isus. Dar întoarcerea la credința creștină a acestei familii, a făcut mult șgomot între păgâni. Imediat, fără nicio formalitate deosebită, bărbatul și soția au fost siliți să jertfească tămâie pe altarul zeilor. Nevrând să jertfească, Zoe a fost legată de un arbore și sub ea s'a făcut un foc. Din când în când, pentru a-i produce o suferință cât mai mare, ea era slobozită cu o funie din ce în ce mai jos, până ce flăcările o cuprindeau aproape cu totul. Dar ca să nu moară înăbușită și arsă prea curând, era ridicată din nou și apoi iarăși lăsată. (În clișeu publicat în n-rul trecut al FARULUI pagina 3, se poate vedea acest fel de a chinui). După mai multe chinuri îngrozitoare, ea a fost deslegată, i s'a atârnat o piatră

greă de gât și a fost aruncată astfel în apă.

Uciderea soldaților creștini

Legiunea tebană, la porunca cezarului, a plecat în Galia (Franța de azi), ca să lupte contra Burgunzilor. Înainte de a începe lupta, cezarul a dat poruncă să se facă o slujbă religioasă, la care toți soldații legiunii să ia parte și în același timp să jure că-l vor ajuta la nimicirea creștinilor din Galia. Legiunea tebană însă, a fost fermată aproape numai din creștini, cari au refuzat să jertfească și să depună jurământul cerut de împărat. Faptul acesta a infuriat atât de mult pe împărat, încât a poruncit ca întreaga legiunea să fie decimată, adică fiecare al zecelea să fie omorât. Foarte mulți și-au dat viața pentru Domnul. Însă cei rămași în viață, refuzând să jertfească, au fost din nou uciși unul din zece. Dar și de data aceasta soldații rămași în viață și-au păstrat credința și nu s'au lepădat de loc de Mântuitorul lor. La propunerea ofițerilor, soldații creștini, rămași în viață, au făcut un memoriu către împărat, în care, între altele, au scris următoarele:

„Suntem supușii tăi, dar în același timp nu putem uita pe Cel Atotputernic. Solda o primim dela împărat, dar viața numai dela Dumnezeu. Atât timp, cât poruncile tale nu se contrazic cu cele ale Stăpânului nostru, vom fi gata toideuna să le ascultăm, după cum am dovedit-o și până acum. Dar atunci când poruncile cezarului nostru se bat cap în cap cu cele ale Atotputernicului, trebuie să-L ascultăm pe Dumnezeu. Armele noastre sunt devotate pentru folosul împăratului nostru și totdeauna vor fi întrebuițate contra dușmanilor săi. Ați poruncit să căutăm și să nimicim pe creștini. Nu trebuie să-i căutăm departe, pentru că noi înșine aparținem acestei credințe. Noi ne lăudăm cu acest nume de creștin. Am văzut pe camarazii noștri, cari au fost omorâți fără nicio împotrivire sau murmur din partea lor și din partea noastră. Și noi îi socotim fericiți, pentru că au murit pentru numele lui Hristos. Nimic nu ne va face

să ridicăm mâna noastră împotriva cezarului nostru. Mai bine să murim pe nedrept, și în felul acesta să ne păstrăm nevinovația, decât să rămânem în viață și să trăim sub povara vinovației. Orice veți porunci suntem gata să suferim. Însă mărturisim că suntem creștini, de aceea nu putem nici să prigonom pe creștini, nici să jertfim idolilor”.

Suntem porniți să credem că un astfel de memoriu ar fi înmuiat chiar o inimă de piatră. Împăratul însă, în fața acestor cuvinte, a fost cuprins de o furie mare contra neclintirii și unității frățești și a legăturii de credință între soldații creștini. A poruncit imediat ca toată legiunea să fie omorâtă.

Această ucidere s'a întâmplat în anul 286.

Disciplina în bisericile lui Hristos

(Urmare din pagina 2-a)

eri trebuie să-l facem numai când nu mai avem încotro, numai după ce au încercat toate căile de a îndrepta pe cel căzut și care cu toate acestea, stăruiește pe calca cea rea, și devine un pericol pentru întreaga biserică. Excluderea trebuie făcută cu durere. Dar când n'avem ce face altceva, nu mai trebuie să șovăim o clipă. Decât să se îmbolnăvească întreg corpul, mai bine tăiem o mână. Ne doare, dar n'avem încotro.

Nici într'un lucru al bisericii nu trebuie mai multă răbdare, înțelepciune și rugăciune cu și în acest lucru gingaș al disciplinei.

I. COCUT

Nou!**Nou!****Cântările Sionului**

Cu peste 650 de cântări și legată bine, se găsește de vânzare cu 50 lei bucata.

Ceice comandă dela 10 bucăți în sus, primesc un rabat de 20 la sută.

Cereți-o cu ramburs dela Depozitul de Literatură Creștină,

Arad, Strada Fabricii No. 20.

„Poruncește-mi să vin!”

De F. M. Tradus de Lidia Văcaru

„Doamne... dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape!”

Hristos vine la fiecare din noi. La omul de afaceri, care dă la o parte iubirea de sine și ajută pe un tovarăș căzut în nenorocire. Vine la păgânul, care căută după un adevăr mai înalt decât acel, pe care preoții l-au învățat despre idoli. El vine la toți aceștia, și într-adevăr, la toți oamenii. El vine ca o lumină adevărată, care luminează pe orice om venind în lume.

La unii El vine în primăvara vieții, când anii lăsați în urmă sunt puțini și cei dinainte mulți. El face de cunoscut prezența Sa în grija mamei, care stă de vorbă cu copilul ei, îndemnându-l să-și dea inima Stăpânului vieții; El vine în cuvântul învățătorului sau al predicatorului. La alții vine în timpul verii, când viața a ajuns în plină putere, când gândurile au devenit mature și când i s'a dat ocazia să compare viața plină de plăceri lumesti, dar fără Hristos și viața lipsită de plăceri lumesti și cu Hristos și când între aceste două, alegerea a fost făcută conștient și de bunăvoie.

Probabil, Hristos vine de cele mai multe ori în timpul nopții și a furtunei, când vântul ne este împotriva și puterile ne-au părăsit. Când cerul este încărcat de nori grei și furia vântului ridică valurile într-o mare furtună; când speranța anilor trecuți a căzut în pulbere și lumina ce strălucea a pălit; când boala ne apasă, când inima și corpul se distrag; când zilele ne sunt lipsite de o ființă care le umplea cu lumină, când focul abia mai pălpăie în cămin; când păcatul și durerea au lăsat un pustiu trist în noi, — atunci, chinul și pierderile noastre au bătut drumul pentru picioarele Sale și prin furtună Domnul strigă: „Iată, Eu vin!”

La început poate Hristos e numai o năluca, o nouă speranță, un „dacă”. Noi am auzit despre lucrurile mari, pe care le-a făcut pentru alții. Am fost cuceriti de frumusețea feței Sale, în Evanghelie; ni L-am închipuit ca pe o ființă strălucitoare cu puterea de a împărți ajutor și speranță. Am dori să credem în El și să cunoaștem acel secret care a ridicat viața multora din jurul nostru. Simțim că, dacă am putea măcar odată să fim de partea Lui, El ar răspunde întrebărilor noastre, ar împlini dorințele și năzuințele noastre arzătoare după iubirea Lui, și cu toate că ne agățăm de corabie și de tovarășii a căror osteneală am împărțit-o din plin, însășișit ne hotărîm să încercăm. Când o șoaptă se distinge din șuieratul vântului, noi strigăm plini de spaimă: „Dacă ești Tu, poruncește-mi să vin!”

Aceasta este marea viață a lui Hristos, Salvatorul nostru. El nu ne ispitește prezentându-ne o viziune a unei vieți mai bune, pe care El nu poate să o trăiască. Scopul venirii Lui pe pământ a fost și acela, de a ne da un exemplu, ca să călcăm pe urmele Lui. Dacă El a trăit în întregime pentru Dumnezeu, și noi putem. Dacă El a răbdat răsvrătirea și batjocura păcătoșilor, fără un murmur sau dojană, și noi putem să facem la fel. Dacă El a fost pârgha celor adormiți, nu e nici un motiv ca noi să nu devenim asemenea Lui după moarte. Dacă El a umblat pe ape, putem fi siguri că nu vrea să ne înspăimânte, ci putem veni și noi la El și să pășim cu El pe valuri. Cu drept cuvânt putem zice lui Isus: „Urde ești Tu, voi fi și eu, ce faci Tu, pot face și eu, unde sunt picioarele Tale, ale mele vor găsi un loc bătătorit. Poruncește-mi să vin!”

Poruncește-mi să vin în viața de încredere fiească! Viața lui Hristos era așa de lipsită de îngrijorare ca viața albinelor între florile de tei. In zarva oamenilor și necazurile vieții de toate zilele, El se răzâna pe pieptul Tatălui; niciodată singur, pentru că Tatăl era cu El. Niciodată în lipsă, pentru că Tatăl îi purta de grijă. Totdeauna liniștit, totdeauna senin și calm. Neîncetat apărat de loviturile și răutatea limbii omenești, în coraturile divine. Ce vedenie măreață! Noi zărim viața plutind deasupra valurilor, cari ne amenință să ne înghită. Am dori să fie a noastră. Dar să nu fim mulțumiți numai cu dorința și cu părerile de rău. Ci să zicem: „Poruncește-mi să vin, pentru că viața mea să fie în a Ta și să pășesc alături de Tine pe ape, peste valuri. Poruncește-mi să vin în viața de rugăciune!”

În această privință, poate că Domnul nostru a avut mai puțin timp și poate totuși mai mult. În totul lucrului Său, El a găsit timp să se retragă pe munte. În orele de suferință a găsit putere și mângâiere în rugăciune. În rugăciune își refăcea El puterile, atunci când mâinile istovite atingeau poala veșmântului Său. Din experiența Sa a adunat El, îndemnul și sfaturile cari au deschis calea rugăciunii pentru urmașii Săi. Aici apare din nou viziunea strălucitoare, pe oceanul timpului, atât de liniștit în timpul furtunii, atât de înălțat deasupra valurilor și e bine să cerem să ne învețe să ne rugăm așa cum S'a rugat El. Poruncește-ne să venim! Ajută-ne să părăsim rugăciunea de formă și necugetată de până acum și să pășim în tovarășie cu puternica Ta mijlocire.

Poruncește-mi să vin la aceeași treaptă de sfântă devotare și consacrare. În

viața Lui n'a fost nici o întrerupere de supunere la voința Tatălui. Veșnic servul devotat, Fiul ascultător și supus, la timp și fără timp a îndeplini lucrul pe care Tatăl l-a încredințat. Cu hotărîre S'a îndreptat spre cruce și a îndeplinit răscumpărarea noastră. Să dorim și noi aceasta. Ne vin în minte acele zile, când cele mai înalte scopuri ale vieții noastre s'au ruinat. Clipe, când voiam să ne afundăm adânc în trândăvie, și nepăsare. Clipe, când ne-am uitat spre calea aspră a Crucii. Ce deosebire între această figură eroică, străbătând prin furtună și între nestatornicia noastră, care ne-a făcut slabi de a birui furia valurilor!

Poruncește-ne să venim, este o cerere pe care trebuie s'o facem. Poruncile Lui dau tărie. Cu cuvintele Lui crește puterea. Tot ce ne spune El, noi putem face. „Poruncește-ne să venim la Tine, pentru răbdare. În clipele de bogăție, poruncește-ne să venim la Tine, să ne umilim. În clipele de ispită, poruncește-ne să venim la Tine, pentru ajutor. În orele, când credința este mică, poruncește-ne să venim la Tine, după putere. Iar în ultimele clipe solemne ale vieții, poruncește-ne să trecem peste valea Umbrei Mortii, pentru că unde ești Tu să putem fi și noi!”

Noi trebuie să părăsim corabia. După unii corabia se asemănă cu neîncrederea. Viața egoistă, ne este în unele din multele ei feluri, tot așa de dragă ca lui Petru corabia. Hotărârile, energia, silințele noastre apar la un moment dat, ca fiind singura punte dintre noi și distrugere. Dar atât timp cât noi mai ținem la vreunul din acestea, ne linsim de libertatea, de plăcerea și de gloria, de a umbla cu Hristos pe valuri. Cine nu vrea mai bine libertatea unei păsări de mare, în locul corăbiei strâmte ce stă gata să se sfărâme? Totuși așa este deosebirea între credință și suspin, între o viață de tovarășie cu Salvatorul înviat și lupta în corabie împotriva valurilor. Ce este atunci mai bine decât să strigăm, oricâteori viziunea lui Hristos trece prin mîntea noastră, „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape!”

CONVOCARE. Convenția Baptistă Vechiul Regat, a hotărît să-și aibă adunarea generală a treia zi de Paști, Marți, 26 Aprilie, în biserică din B-dul Basarab 56, la 10 ore dimineața, fiind reducere pe căile ferate de 50 la sută.

Programul: 1. Discuție cu privire la situația bisericilor din Vechiul Regat. 2. Alegerea noului comitet conform statutului. 3. Diverse propuneri. — C. Manolescu.

PRIVILEGIUL DOBÂNDITORULUI DE SUFLETE

„Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele, în veac și în vece de vece”. Daniel 12:3.

Ce mare privilegiu e să înveți: „pe mulți să umble în neprihănire!” Și ce răsplată: „Vor străluci ca stelele în veac și în vece de vece!” Ai și tu speranța acestei străluciri? Ai întors tu un singur suflet la neprihănire? Ești sigur că n'ai ajutat dimpotrivă, ca cei răi să stea și mai mult în răutate? Sau poate te gândești că ești neutru și nepăsător de starea sufletesească a altora.

Tu trăiești într-o lume a nedreptății și a păcatului. Aceasta e o lume a durerii și a desnădejdiei. Chiar cei ce reușese să-și adune multe averi în această viață, măriurisească desertăciunea lumii în care trăim. Care e sfârșitul tuturor frământărilor de aici?, se întrebă ei. Vremelnicia vieții îi neliniștește. Oamenilor le trebuie ceva durabil. Tu ai ocazia să-i pui în legătură cu o fericire și o siguranță veșnică. Condu-i la viața veșnică, — la Isus Hristos.

Vrei să faci oamenilor cel mai bun lucru? Ridică-ți mâna și arată-le drumul spre Hristos. Fă-i să vadă de departe lumina și să audă glasul Celui ce strigă: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28).

Vrei să-i faci bisericii cel mai mare bine? Ce i-ai putea face mai mult ca și a deveni un căutător de suflete pierdute? Aceasta e misiunea și însărcinarea bisericii, să aducă pe oameni la Hristos și îi ajute biserica să-și facă datoria, când îndrepti un suflet spre Domnul. Poți să-i faci multe daruri mărețe bisericii tale, dar nu există un dar mai mare ca și un suflet pe care l-ai adus la mântuire.

Vrei să-ți faci ție cel mai mare bine? Dobândește suflete. Aceasta va îmbogăți viața ta. Vei avea bucuria care este în Hristos Isus, — vei fi un creștin vesel. Vei primi multă răsplată aici pe pământ. Vei vedea vieți schimbate. Vei vedea strălucind de fericire acele fețe cari fuseseră zdrobite de păcat. Vei vedea oameni falimentați cari vor fi plini de biruință. Dar răsplata cercască va fi mult mai mare. Vei fi fericit atunci și te vei gândi ce bine ar fi fost să fi început mai degrabă. Nu vei merge cu mâini goale și rușinat, ci cu snopi aurii și cu fața plină de bucurie îngerească.

CE ESTE DOBÂNDIREA DE SUFLETE

Ea e aducerea oamenilor la Hristos. Nu e schimbarea dela o religie la alta,

nici dela o biserică la alta. Nu e vorba să faci pe oameni să-și schimbe păreri, ci să primești în viață o Persoană. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Nu e vorba să se facă reforme, ci să fie născuți oamenii din nou. Nu lupți să câștigi membri pentru grupul la care aparții, ci să aduci membri în corpul lui Hristos. Dacă, după aceea se unesc cu tine, bine, — trimite-i atunci să aducă pe alții la Domnul. Nu te mulțumi că cineva își schimbă păreri, că vine la adunările credincioșilor; nu te mulțumi, până sufletul la care lucrezi îl primește pe Hristos ca Mântuitor și Domn al său. Spurgeon a spus: „A face proseliți, e un lucru vrednic de un fariseu, dar scopul nostru e aducerea oamenilor la Dumnezeu”.

Inseamnă să faci ceea ce a făcut E. Kimball, învățătorul credincios al școlii duminicale, care a mers acasă la D. L. Moody și l-a condus la Hristos. N'ai vrea să fii și tu un astfel de învățător azi? Tot ce a făcut el a fost călăuzirea unui băiat la Hristos. Condu și tu ur. tânăr la Hristos și vei vedea ce va face din el.

Trebuie să facem ce a făcut Moody. E adevărat că el a predicat multor mii de suflete și că, la chemarea lui, mulți oameni au găsit pe Domnul. Dar, afară de aceasta, el a avut obiceiul să vorbească zilnic cu măcar un suflet, despre mântuirea lui.

Dobândirea sufletelor e pescuirea de oameni. „El le-a zis: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19). S'a spus cu drept cuvânt, că prima lege a pescuirii e să mergi unde se găsească pești. Oamenii nepăsători și lumești nu se găsește în biserică pentru că să te întâlnești cu ei. Trebuie să iei mreja și să mergi după ei. Poți privi Biblia ca o mreje. Spune oamenilor ce ție-a făcut Domnul, dar folosește neîncetat texte din Biblie. Sfintele Scripturi au puterea să convingă și să întoarcă pe păcătoși la Domnul.

Dobândirea de suflete e mărturisirea despre Hristos. Nu-L mărturisești în fața celor ce-L cred. Hristos e judecat de lume și e judecat într-un mod greșit, iar tu ai datoria să fii martor al Său. Ce știi despre El? Poate El mântui pe oameni? Te-a mântuit El pe tine? Cunoști tu păca Lui? A dat El vieții tale rost și fericire? Dacă da, atunci spune acest lucru altora. Cu bunățate, dar repetat și stăruitor, spune-le tot ce știi despre Mântuitorul tău. Acesta e lucrul pe care El dorește să-l faci, pentru că a spus: „Cum M'a trimis Tatăl pe Mine, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21).

MOTIVELE PENTRU CARI TREBUIE SĂ DOBÂNDIM SUFLETE

Nu există mai mare motiv pentru aceasta decât faptul că, Hristos poruncește și așteaptă să dobândească suflete. Dacă El este Domnul tău, are drept să-ți poruncească, și tu nu trebuie să treci cu vederea porunca Lui.

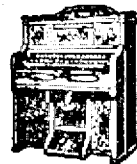
Marcu 16:15 e foarte lămurit: „Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”. Mulți spun că aceste cuvinte sună numai predicatorilor, dar de fapt ele cuprind de toți credincioșii. La acestea putem adăuga ce spune Pavel: „...ne-a încredințat propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte în numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Cor. 5:19, 20). Noul Testament e plin de acest fel de texte.

Dar mai există și alte motive. Trebuie să ne gândim la nevoile păcătoșilor. Lumea e pierdută în păcat. Nu inseamnă numai că oamenii și-au pierdut calea și Hristos îi va călăuzi pe drumul bun. Brunner spune, că există un fel de teologie, care spune că, singurul lucru care îl desparte pe Dumnezeu de oameni, e depărtarea. Omul se poate apropia și atunci se mântuie. Isus însă, a învățat că omul pierdut cu totul se poate apropia și mântui. „Căci Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). De aceea a strigat temnicerul din Filipi: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Iar Pavel și Sila i-au răspuns: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit”.

Dr. Torrey arată foloasele lucrului personal în aducerea sufletelor la Hristos:

1. Toți îl pot face.
2. Poate fi făcut oriunde.
3. Poate fi făcut oricând.
4. El atinge tot felul de oameni.
5. El lovește la întă.
6. El aduce roade mari și înecuvântate.

**Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la**

**Francisc
K e e s k é s
Timișoara IV.
Str. Bolintineanu No. 16.**

Din lumea largă

Furtună și ploi mari în țară. Prin Basarabia bănuție dese furtuni însoțite de ploi mari și trăsnete care au pricinuit pagube și câteva victime omenești.

Supușii germani și austriaci din România, conform comunicatului dat de legatia germană din București, se vor exprima în noul plebiscit al Reichstagului votând pe vapor, în largul mării Negre, pentru a fi în afara teritoriului României.

Ministerul de interne Cehoslovac a dat autorităților diferite dispozițiuni cu privire la întrunirile publice, prin care se interzice organizarea de manifestații și întruniri publice în săli sau sub cerul liber și procesiunile cu caracter politic, pe străzi.

Se spune că unirea Germaniei cu Austria a provocat o apropiere între Franța și Italia.

Intre Anglia și Italia se crede că se va încheia un acord prin care Anglia va recunoaște anexarea Abisiniei către Italia; Italia recunoaște integritatea Spaniei

și se obligă să-și retragă trupele de voluntari de pe teritoriul Spaniei, imediat după terminarea războiului.

Ambasadorul Mării Britanii a împănât ministrului afacerilor străine germane, o notă prin care Anglia declară că recunoaște unirea dintre Austria și Germania.

Din Shanghai se anunță că trupele chineze au pricinuit mari pierderi japonezilor. Se pare că japonezii disperati, vor modifica complet planul lor de atac.

Războiul intern în Spania continuă. Se anunță că trupele generalului Franco au cucerit orașul Gandesa, primul oraș din provincia catalină deasupra căruia făcuse drapelul naționalist. Ocupând orașul, naționaliștii au făcut peste 2000 de prizonieri guvernamentali. Mulți dintre cei rămași se predau singuri, depunând armele.

Din multe locuri din țară se anunță incendii puternice. În cea mai mare comună din jud. Covurlui, Moldova, focul a distrus

câteva gospodării și zeci de clădiri de paie, pricinuind și pagube în vitele ce se aflau în grajduri.

Tulburările din Palestina nu s'au sfârșit. Arabii revoltați au scos șinele de pe linia ferată Gaza—Medjal. Din fericire, trenul care urma să treacă pe aici a fost oprit la timp.

Un polițist evreu a fost condamnat pentru că a ucis pe un paznic arab. Condamnatul a făcut recurs la consiliul privat al Regelui Angliei.

Se crede că Germania va plăti reparațiile de război datorate Belgiei.

Alte sate în flăcări. În județul Bacău, s'a aprins într'un sat, biserică și a ars până la temelii împreună cu 11 case și încă foarte multe distruse în parte, precum și însemnate cantități de nutreț. Pagubele se ridică la câteva milioane lei. Din Oltenia se anunță că satul Dioști a ars în întregime. Au rămas pe drumuri sute de familii.

„Eu mă țin de ce am învățat”

de Gh. Ghicor

Foarte bine! Dacă e așa, ține ce ai învățat.

Nu este așa? Ai învățat odinioară despre Numele lui Isus: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. (Fapt. Ap. 4:12).

Firește că odinioară ai mai învățat: „Sunt socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său” (Rom. 3:24). Dacă ai vrea să mărturisești zilnic ceace ai învățat odată: „Vreau să mă sprijin numai pe Dumnezeu”, — atunci stai foarte bine duhovnicește.

Dacă faci parte din ceata oamenilor cumsecade, cari se bizuiesc, pentru intrarea în cer, pe cinstea lor, pe faptele lor bune, pe numele lor bun, atunci stai rău duhovnicește.

Poate că ai citit și Cuvântul Domnului spus odinioară lui Nicodim: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:

3). Ferice de d-ta, dacă ai aflat ce înseamnă nașterea din nou și mai ales dacă te-ai născut din nou.

Nu cumva faci parte dintre credincioșii cari se bizuiesc, pentru intrarea în cer, pe faptul că s'au botezat când erau copii mici și cari cred că totul este în rând-duială și pentru vremea de acum și pentru veșnicie și nu mai au nevoie de nimic altceva?

Ai învățat și versetul: „Știm că am trecut din moarte la viață, fiindcă iubim pe frați” (1 Ioan 3:14). Cred că l-ai învățat, firește.

Dar îngăduiește-mi întrebarea: Știi d-ta că ai trecut dela o moarte duhovnicească la o viață duhovnicească? Sau faci parte dintre acei cari răspund nedumeriți, pe jumătate în ciudă: „Nădăjduiesc!” Dacă este așa, atunci stai foarte rău.

Iubești d-ta pe frații și surorile d-tale, nu numai pe cei de un sânge cu d-ta, ci și pe frații și surorile în Hristos? Ii iubești

d-ta și atunci când ei sunt săraci, proști, disprețuiți și chiar atunci când au și ei felul lor deosebit de a fi, cu toate cusururile și greșelile lor?

Vreu să-ți mai spun ceva, stimată doamnă: Spunând „Eu mă țin de ceia ce am învățat”, arăți, de cele mai multe ori, o puternică nesuferire ba chiar ură împotriva Evangheliei și împotriva tuturor celor ce au primit-o. Mai totdeauna se arată astfel neștiința și trufia sub masca ținerii celor învățate.

Dar cine a găsit temelia nezuguduită a mântuirii — adică pe Isus Hristos — fie că cerul și pământul vor pieri, să ia seama la îndemnul apostolului Pavel către Timotei: „Tu să rămâi în lucrurile, pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi dela cine le-ai învățat: Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, cari pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus”. (2 Tim. 3:14—15).

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

COMUNITATEA BAPTISTA No. 3, București, str. Arad 35, având adunarea generală de sfârșit de an, a hotărât cu unanimitate să se conducă după Noul Testament, singura carte insuflată de Duhul sfânt. Comunitatea are de conducător pe fr. C. Manolescu, ce conduce biserica din str. Arad, ajutat de fr. Roșu Sergiu. Au mai fost aleși de conducători ai bisericilor afiliate, următorii: fr. N. Boeru pentru biserica Buturageni, Ilfov, N. Troancă pentru biserica Poenari Vulpești, Ilfov, M. Badea pentru biserica Tâmbaș, Ilfov, G. Dumitrache pentru biserica Luceanca, Ilfov, Gh. Bomboș pentru biserica Câmpulung, Muscel, S. Chieudcanu (provizoriu) pentru biserica Andronache, București, Gr. Tăcălău (diacon) pentru biserica Apele Minerale 12, București, M. Părvuleț pentru biserica Băneasa, București, T. S. Mula pentru biserica Turtucaia, Durostor. Iar stațiunile din Plocești, Argeș, Buftea, Ilfov, Corbeanca, Ilfov, Sprețeni și Gura Șuței D-ța, fac parte din bisericile apropiate.

FRATELE IOAN POPP, promergătorul Cereului Reșița, împreună cu fr. N. Li-ghezan, lucrător, au ținut în cere dela 20 Febr. până la 5 Martie, evanghelizări și vizite în familii. În urma lucrării lor au rămas binecuvântări.

BISERICA BAPTISTA ROMANA din str. Apele Minerale, București, s'a organizat pe 1938 sub conducerea fr. Gr. Tăcălău, care a fost ordonat în lucrul Domnului, în 21 Ian., în localul bisericii, de către frații presbiteri, C. Manolescu și Laslo.

SORA FLOAREA G. ȘERBAN, din Corbeanca, Ilfov, mama tinerii surorii arsă, a înecat din viață și a fost înmormântată în București, de către fr. C. Manolescu, predicatorul Comunității.

CONVENȚIA BAPTISTA din Vechiul Regat, a însărcinat pe fr. C. Adoriat, cu membru în comitetul Uniunii pentru Vechiul Regat, iar pe fr. D. Baban, pentru Dobrogea.

BIS. BAPTISTA din OGREZENI, jud. Ilfov, s'a constituit de sine stătătoare sub conducerea fr. N. G. Coșin și s'a înscris cu membră în Convenția Baptistă Vechiul Regat, și în Uniunea Bisericilor Baptiste din România.

IN JEGALIA, jud. Iași, a încetat din viață la 12 Martie, sora Paraschiva V. Toancă. Ea a primit pe Domnul în anul 1908 și a rămas credincioasă timp de 30 de ani, suferind mult din cauza

Evangeliei. Serviciul înmormântării a fost oficiat de către frații D. Baban și Murea T. A cântat muzica fraților d. Dobrogea.

DELA UNIUNE

RECUNOAȘTEM cu mulțumire primire: următoarelor sume pentru Uniune: Bis. Cacova, Caraș, 100 lei. Bis. Șipet, Timiș, 150 lei. Șerban Teodor, Siciău, 50 lei. B. s. Ogreneni, 80 lei. Bis. Ciciu, Arad, 30 lei. Bis. Mândruloș, 40 lei. Păcală N. și soția, Mănaș-băi, 40 lei. Bis. Lechința, Năsăud, 50 lei. Bis. Cârncea, Caraș, 60 lei. Bis. Baia-Mare, 140 lei. Bis. Călăraș, Turda, 120 lei. Bis. Lucăceni, 92 lei. Bis. Apa, 50 lei. Bis. Egheriste, 40 lei. Bis. Berliște, Caraș, 120 lei. B. s. Deal, Alba, 100 lei. Bis. Pânzăreni, Bălți, 42 lei. Bis. Irtoșul-Mare, Arad, 55 lei. (Va urma). Casier: N. Oncu, Arad, str. Blanduziei 4.

*

Rugăm stăruitor pe frații cari au fost abonați la FARUL numai pe un sfert de an, să-și reînnoiască abonamentul pentru restul anului. Acest număr e ultimul pe care îl mai primesc.

MARELE PĂCAT AL NECREDINȚEI ÎN ISUS HRISTOS

(Urmare din pagina 1-a)

iubirii și milei lui Dumnezeu, față de păcătoși. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Noi am călcat toate legile sfinte ale lui Dumnezeu și de aceea merităm să se reverse mânia Lui asupra noastră. Dar El încă ne iubește și, în loc să ne alunge cu totul dela fața Sa în întunecul chinului și disperării, a pregătit o cale de mântuire pentru noi. A pregătit-o cu un preț nemărginit din partea Sa. Iubirea Sa mântuitoare n'a avut margini, nu s'a dat înapoi în fața oricărei jertfe, a dat pe singurul Său Fiu, ca să ne răscumpere. Tot ceea ce trebuie să facem noi ca să fim mântuiți, e, să credem în acel Fiu, să ne punem încrederea în mila și iubirea adusă de El. Dar în loc să crezi și să prindă mântuirea care a costat așa de mult, ce faci tu astăzi? Nu crezi și respingi această iubire ce sângerează pe cruce pentru tine. Căci în chip batjocoritor, în picioare mântuirea pe care ți-o

îmbie Dumnezeu, cu prețul morții Fiului Său. Aceasta e necredința: o insultă, o hulă și o batjocură față de iubirea glorioasă de pe Calvar. Fiecare femeie sau bărbat, tânăr sau bătrân, care aude și citește aceste cuvinte și totuși nu-și încredințează întreaga viață lui Hristos ca Domn și Mântuitor personal, se face vinovat de faptul că, batjocorește și insultă iubirea nemărginită și mântuitoare a lui Dumnezeu. Vrei tu să-ți iai această osândă asupra ta?

4. În sfârșit, necredința e un mare păcat, pentru că ea închide singura ușă a mântuirii. Nu există alt păcat care să poată închide ușă mântuirii. Minciuna, tâlhăria, curvia, uciderea, sunt păcate groaznice, dar ele nu închid drumul spre iertare. Dacă un păcătos e vinovat de toate acestea, însă primește pe Hristos prin credință în inima Lui, va fi mântuit. Dar cel mai bun om, care a făcut cele mai puține păcate pe pământ, dacă pune zăvorul necredinței pe inima lui, el e pierdut pentru totdeauna. Isus nu-l

poate mântui. De aceea necredința e păcatul păcatelor și crima crimelor.

Da, barbați și femei, e împede, ca necredința în Hristos e un păcat înspăimântător. Hoția, adulterul, crima sunt mari fărădelegi de cari se îngrozește oricine, dar ele sunt nimica pe lângă disprețul adus crucii lui Hristos și iubirii lui Dumnezeu, atunci când prin necredință, respingem mântuirea îmbiată gratuit. Cât de mult trebuie să urască Dumnezeu necredința! Ce respingătoare trebuie să fie ea pentru îngerii! Cât de înfricoșată e ea pentru sfinții! Și totuși între voi sunt mulți vinovați de acest păcat. Și nu vorbesc numai de marii necredincioși, ci de fiecare din voi care se trage înapoi când e vorba să-și predea viața în mâinile lui Hristos. Ascultați ce spun cei trei mii dela Rusali: „Ce să facem?” Înmuiiați-vă inima împietrită! Mărturișiți-vă păcatul pe față! Nu amânați ruperea cu necredința! Primiți pe Hristos ca Mântuitor și Domn astăzi.

—0—

FAPTE, PILDE și IDEI

„Iubiți-vă unul pe altul”

O veche fabulă plină de adevăr spune că, Abu ben Adhem, un arab, avu un vis. Văzu un înger scriind într-o carte. „Ce scrii tu acolo?”, îl întreabă. Ingerul răspunse: „Numele acelor cari iubesc pe Domnul”. „E și al meu acolo?”, întreabă Abu. „Nu”, răspunse îngerul. „Atunci”, se rugă umilit Abu, „dacă nu sunt socotit printre cei ce iubesc pe Domnul, scrie-mi numele printre cei ce iubesc pe aproapele lor”. În noaptea următoare îngerul reapăru în vis și-i arătă lui Abu cartea de aur, și iată, spre marea lui mângâiere, numele lui era scris printre acei cari iubesc mai mult pe Domnul. Isus, din dragoste pentru noi, S'a jertfit și ne-a lăsat o poruncă: „Iubiți-vă unul pe altul”.

Cum să ne rugăm

Un tânăr mărturisii învățătorului clasei sale, că păcatul său obișnuit era jocul, și orice ar face nu o va putea rupe cu acest obicei. „Eu nu pot fi totdeauna ca tine”, îi spuse învățătorul, „dar spune-mi când joci?” „În fiecare zi la ora mesei”. „Bine, în fiecare zi, la ora 1, eu mă voi ruga cu tine”, răspunse învățătorul. Într-un timp scurt tânărul câștigă victoria. Rugăciunea a triumfat. Orice slăbiciune se învinge prin rugăciune.

Prigonitorii

Prigonitorii ajung adesea la un sfârșit timpuriu. Cezarul Nero, primul prigonitor al creștinilor, își ridică singur viața. Domițian primi moartea din mâinile unui sclav eliberat, îndemnat de soția sa Domiția. Dioclețian, care a rămas de neuitat pentru persecuțiile sale crude contra creștinilor, muri de mâinile altuia. Iulian Apostatul, care a căutat să desrădăcească Biserica Creștină, pieri în războiul cu Persii, în urma unei răni pricinuită de unul dintre soldații săi. Murind, spuse: „O Galileeanule, Tu ai învins”. Pavel, în marea îndurare a lui Dumnezeu, a fost oprit și chemat să creadă în Hristos.

„Căsați copiii să vină la Mine”

Un misionar predicând Evanghelia într'un bazar din India, fu întrerupt de un învățător brahman, care îi spuse: „Noi n'am crezut că vei putea aduce la Dumnezeu un copil pe vreunul de ai noștri. Pe ramurile copacului mare Indian, o frunză aici sau acolo, nu este băgată în seamă, suni așa de multe. Dar de când ai început să înveți pe copiii noștri despre acel Hristos, ai lovit la rădăcina copacului”. Hristos a iubit mult copiii și S'a interesat de ei. Ei sunt viitorul. Indra-mași-i la Hristos, și veți vedea că mai

mulți păcătoși se vor reintoarce la Dumnezeu.

Dupăcum iertăm și noi

Într-o zi veni la Ioan Mărturisitorul, episcop de Alexandria, un nobil cu o plângere. Cineva l-a nedreptățit crud și zicea că nici în ziua morții nu-l va putea ierta. Vorbea cu înfocare și mânie; fața i se întunecă și ochii îi scăpărau de furie. Episcopul se ridică și invită pe nobil să-l urmeze. Ei ingenuchiară în fața altarului. Episcopul începu să spună cu voce tare, rugăciunea domnească, iar nobilul o repeta după el. Episcopul se opri la cuvintele: „Pâinea noastră cea de toate zilele...” Nobilul nebagând în seamă tăcerea episcopului, continuă: „...și ne iartă nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm...” Atunci văzând că e singur, se opri. Episcopul rămase gânditor în tăcere. Atunci un gând răsară în mintea nobilului. Se ridică de pe genunchi, ieși și găsind pe omul care l-a supărat așa de mult, l-a iertat pe loc și a găsit pacea sufletului.

O fată tânără, din Islanda, se hotărî să-și pună la încercare elevele școlii duminicale, ca să vadă dacă sunt creștine ori nu. Să pună întrebarea: „Iubiți voi pe vrăjmașii voștri?” Dacă ele răspund: „Da”, atunci ea le va zice: „Sunteți creștine”. Iar dacă vor zice: „Nu”, atunci ele sunt păgâne.

Un căpitan de marină mândros, fu rugat de John Wesley, ca să ierte pe unul dintre oamenii de serviciu, care a fost prins asupra unui furt. Căpitanul furios declară: „Nu, domnule, eu nu pot să iert niciodată”. „Bine”, răspuns Wesley, „eu cred, domnule, că dă ești un om fără păcat”. Căpitanul simțind lăria acestui adevăr, iertă pe marinar.

Iertare deplină

Împăratul Francisc Iosif al Austriei, având se semneze actul de condamnare la moarte al unui servitor al său, se opri să eugească asupra acestui lucru. Inima îi fu mișcată de milă și isbucni în lacrimi, cari șterseră semnătura sa. Atunci strigă: „Eu nu pot să semnez acest act de condamnare; lacrimile spală păcatul”. Dumnezeu ne-a iubit așa de mult, încât a dat pe singurul lui Fiu să moară pentru noi, pentruca sângele Lui vărsat pe cruce să ne spele de păcat.

Evanghelia și săpunul

Un fabricant de săpun, necredincios și un predicator mergeau alături pe același drum. Fabricantul de săpun zise: „Evanghelia pe care o predici tu, n'a făcut

mult bine, căci încă este multă răutate în lume și mijloc de oameni răi”. Predicatorul nu zise nimic. Peste câțiva timp au trecut pe lângă un copil, care se juca în mijlocul drumului, frământând plăcinte din noroiu. „Iată”, zise predicatorul, „săpunul n'a făcut mult bine în lume, căci încă este multă murdărie și încă și mai mulți oameni murdari”. „Ei bine”, răspunse fabricantul, „săpunul este de folos numai atunci, când e întrebuintat”. „Tot așa este și Evanghelia, Vestea cea bună”, răspunse predicatorul.

O viață plină de putere

Acesta este un Om, care S'a născut într'un sat mic, dintr'o mamă țărănească. El a crescut într'un alt sat mic. A lucrat în atelierul unui tâmplar până la vârsta de 30 de ani, iar timp de trei ani a fost un învățător călător. El n'a avut niciodată un cămin. N'a ocupat niciodată vreun serviciu. N'a scris niciodată vreo carte. N'a avut niciodată o familie. N'a avut niciodată vreo comunitate. El n'a pus niciodată piciorul Său în vreo cetate mare. El n'a mers mai departe de două mile dela locul unde S'a născut. N'a făcut niciodată un lucru care însoțește gloria pământească. Pe când era încă tânăr, atenția întregului popor a fost îndreptată spre El. Prietenii L-au părăsit. Unul dintre ei L-a vândut. El Se întoarce atunci către dușmanii Săi. Trece prin batjocurile unei judecăți. A fost bătut în cuie, pe o cruce, între doi tâlhari. Călăii Săi se jucau cu singura Lui proprietate pe care a avut-o vreodată pe pământ, și aceasta a fost hațna Lui, pe care s'a aruncat sorți pe când El murea în chinuri. După moarte a fost luat jos și pus într'un mormânt, din mila unui prieten. Nouăsprezece veacuri au venit și au trecut. Azi El este centrul rasei omenesci, și premergătorul progresului lumii.

Eu am privit de departe și am văzut că — toate armatele mari cari au pornit vreodată, toate corăbiile mari cari s'au construit vreodată, toate parlamentele și legile cari s'au format vreodată, și toți regii cari au domnit vreodată, — toate puse laolaltă n'au putut să facă viața omului pe pământ așa de puternică, cum a fost această Viață singuratică.

IN BUCUREȘTI a sosit fr. Pierre Prescuré, baptist din Franța, dar care lucrează în Armata Mântuirii, fiind însărcinat să cerceteze terenul pentru organizarea Armatei Mântuirii în România. El a vizitat mai multe adunări și Seminarul nostru și a discutat cu mai mulți conducători.